

عنوان مقاله:

آثار جرم شناختی آزادی مشروط در حقوق کیفری ایران

محل انتشار:

ماهنامه دستاوردهای نوین در مطالعات علوم انسانی، دوره 6، شماره 64 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسنده:

رضا حسن نژاد عمرانی - دانشجوی کارشناسی حقوق، موسسه آموزش عالی فاران مهر دانش و فارغ التحصیل کارشناسی رشته علوم اجتماعی گرایش پژوهشگری دانشگاه تبریز

خلاصه مقاله:

آزادی مشروط یعنی صدور حکم آزادی محکوم علیه از حبس یا تبعید توسط دادگاه صادر کننده حکم محکومیت قطعی با رعایت شرایط مقرر در قانون؛ با این قید که محکوم علیه در مدتی معین که قانون مشخص کرده است باید مواردی را رعایت کند تا آزادی او قطعی گردد و این مهم یکی از ابزارهای مقابله با تکرار جرم و تدبیر موثری برای پیشگیری از بزهکاری است و همواره فرض بر این است که این نهاد ارفاقی در کنار احیاء اصل فردی کردن مجازات ها، سازگاری اجتماعی و باز پروری محکومان به حبس را تسهیل می کند. به بیان دیگر، آزادی مشروط امتیازی است که قانونگذار برای اصلاح و حضور مجدد زندانی در جامعه به او اعطا می کند. استفاده از این امتیاز توسط زندانی منوط به احراز شرایطی است که با رعایت آن محقق می شود. قانونگذار از طریق این نهاد به دنبال اصلاح در زمان و بازسازی مجرمین بوده، به طوری که آزادی مشروط را می توان مفهوم وسیع مجازات حبس عنوان نمود که به وسیله این نهاد زندان به طور کامل و قطعی حذف نمی شود، بلکه می توان آن را گاهی در جهت کاهش جمعیت کیفری زندان دانست. تقاضای آزادی مشروط از سوی محکوم و اعطای آن از سوی مرجع صالح، مستلزم طی مراحل و انجام تشریفات همچون پیشنهاد توسط دادستان یا قاضی اجرای احکام کیفری و بررسی تقاضا توسط دادگاه صادرکننده حکم قطعی می باشد.

کلمات کلیدی:

آزادی مشروط، مجازات، حبس، محکوم علیه، دادگاه صادر کننده حکم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1813048>

